

M. SOKOLOVILLE

Puolasta evakuoitun omaisuuden valvontahallinnon
sihteerille tov. *M. Sokoloville*

16. V.

Kunnioitettu toveri!

Olen saanut ja lukenut luonnoksenne 18/V pidettävää alustusta varten. Te kirjoitatte, että minä olen „sotkeutunut kirjoituksissani”. Toisaalta nähkääs juurrutetaan valtiokapitalismia antamalla vuokralle metsiä, maata j.n.e.— toisaalta taas hän (Lenin) „puhelee tilanherrojen ekspropriaatiosta”.

Tämä vaikuttaa Teistä ristiriitaiselta.

Erehdytte. Ekspropriaatio merkitsee venäjäksi *omaisuuden riistämistä*. Vuokraaja *ei* ole omistaja. Siinä ei siis ole ristiriitaa.

Kapitalismin juurruttaminen (*kohtuuden rajoissa* ja taitavasti, kuten mainitsen kirjasessani ³⁶⁹ useaan otteeseen) on mahdollista palauttamatta omaisuutta tilanherroille. Vuokraus merkitsee *määrääjäksi* tehtävää sopimusta. Sekä omistusoikeus että valvonta jää *meille*, työväenvaltiolle.

„Kuka vuokraaja on niin hullu, että ryhtyy kuluttamaan varoja mallikelpoisen järjestyksen aikaansaamiseen, jos häntä *tulee vaivaamaan ajatus ekspropriaation mahdollisuudesta...*”, kirjoitatte Te.

Ekspropriaatio on *tosiasia* eikä *mahdollisuus*. Siinä on suuri ero. *Ennen* tosiasiallista ekspropriaatiota yksikään kapitalisti ei olisi ryhtynyt palvelukseemme, vuokraajaksi. Mutta nyt „he”, kapitalistit, ovat sotineet kolme vuotta, tuhlanneet sodassa meitä vastaan omia (ja englantilais-ranskalaisia — nehän ovat maailman ensimmäisiä pohatoita) varoja *satoja miljoonia kultaruplia*. Nyt he värjöttelevät ulkomailla. Mitä heillä on valittavanaan? Miksi

he eivät voisi taipua sopimukseen: joko saada 10 vuodeksi mukiinmenevät tulot tai... nääntyä ulkomailla? Monet horjuvat. Jos viisi sadasta suostuu kokeiluun, sekään ei ole hullumpaa.

Te kirjoitatte:

„Joukkojen omatoimisuus on mahdollista vasta sitten kun *pyyhkäisemme pois maan päältä* paiseen, jonka nimi on virkavaltaiset päähallinnot ja keskushallinnot.”

Vaikka en olekaan käynyt paikan päällä, tunnen tämän virkavaltaisuuden ja sen koko vahingollisuuden. Teidän erehdyksenne on siinä että luulette voitavan hävittää se kerralla „paiseen” tavoin, „pyyhkäistä pois maan päältä”.

Se on erehdys. Voidaan karkottaa tsaari, ajaa pois tilanherrat, ajaa pois kapitalistit. Me olemme sen tehneetkin. Mutta virkavaltaisuutta ei talonpoikaisessa maassa voida „ajaa tiehensä”, sitä ei voida „pyyhkäistä pois maan päältä”. Sitä voidaan vain vähentää hitaalla ja sitkeällä työllä.

„Virkavaltaisuuden paiseen” „poisheittäminen”, kuten sanotte toisessa kohdin, on virheellistä jo itse kysymyksen asettelun kannalta. Se merkitsee, ettei käsitetä kysymystä. Sellaista paiseita ei voida „heittää pois”. Se voidaan vain parantaa. Kirurgia on tässä tapauksessa mielettömyyttä, se on mahdottomuus; kysymykseen voi tulla vain *hidas parantaminen* — kaikki muu on huijausta tai lapsellisuutta.

Te olette nimenomaan lapsellinen, suokaa anteeksi avoimielisyyteni. Mutta itsehän Te kirjoitatte nuoruudestanne.

On lapsellista viitata kintaalla parantamiselle sillä perusteella, että Te olette 2—3 kertaa yrittänyt taistella byrokraatteja vastaan ja joutunut häviölle. Ensiksikin, sanon vastaukseksi tähän Teidän epäonnistuneeseen kokeiluunne,— ensiksikin on yritettävä ei 2—3 kertaa, vaan 20—30 kertaa, toistettava, alettava alusta.

Toiseksi, mikä todistaa, että olette taistellut oikein, taitavasti? Byrokraatit ovat ovelia, monet sellaiset heittiöt ovat suorastaan mestarihuijareita. Heistä ei saa otetta paljain käsin. Oletteko taistellut oikealla tavalla? *saartanut* „vihollisen” sotataidon kaikkien sääntöjen mukaan? En tiedä.

Viittaatte suotta Engelsiin. Onkohan joku „intellektuelli” kuiskannut Teille tuon viitteen? Turhanaikainen viittaus,

jollei pahempikin kuin turhanaikainen. Se haiskahtaa kaavaoppineisuudelta. Muistuttaa epätoivoa. Mutta meidän on naurettavaa tai häpeällistä vajota epätoivoon.

Taistelu virkavaltaisuutta vastaan vaatii talonpoikaisessa ja äärimmilleen loppuunajetussa maassa paljon aikaa, ja sitä taistelua on käytävä sisukkaasti, antamatta ensimmäisen epäonnistumisen masentaa mieltä.

„Päähallintojen” „poisheittäminen”? Pikkuasia. Mitä panisitte niiden *tilalle*? Ette tiedä sitä. Ei pidä *heittää pois*, vaan on puhdistettava ja parannettava, parannettava ja puhdistettava kymmenen ja satakin kertaa. Eikä saa masentua.

Mikäli pidätte alustuksenne (en ole hitustakaan sitä vastaan), tehkää hyvin ja lukekaa samalla myös minun kirjeeni Teille.

Puristan kättänne ja pyydän pitämään loitolla „masenuksen hengen”.

Lenin

Kirjoitettu toukokuun 16 p:nä 1921

*Julkaistu ensi kerran
tammikuun 1 p:nä 1924
„Pravda” lehden 1. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*